

Ἐπιμέλεια τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης κ. Ἠλ. Μίση. Διέθη εἰς κυκλοφορίαν, μετὰ τοῖς τόμοις Α'—Γ', καὶ ὁ Δ' τόμος τῆς ἐὰν τον τίτλον «Ἔργα καὶ ἠμέριον λαμπρῶς ἐκδόσεως, ἐνθα εἰκνύεται ἡ πολυχιθὴς ἐκκλησιαστικὴ, δοκνητικὴ καὶ πνευματικὴ ὁρμὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πο. Θεσσαλονίκης κ. Ἰακωβί. Ὁ Δ' τόμος, ἰδιαίτερος, ἔστιος τῶν περιεχομένων μελετῶν, διατριβῶν, ἀρθρῶν ἐπὶ θεμάτων ἐκκλησιαστικῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς φύσεως, περιλαμβάνει ἀλληλογραφίαν τοῦ διακελευθὸς Ἀρχιεπίσκ. μετὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶν, ὧς καὶ πολλῶν Ἀγιορείτων Πατέρων, χρονικῆς περιόδου 1936—1938 καὶ 1941—1942, ἐν συνεχείᾳ τῆς δημοσιουθῆσης ταιατίης ἐν τομῶ Γ'. σ. 252—442, κατοδήλον ποιόθεν τῷ Ἰακωβιανῶν καὶ μέγα ἐνδοξαίον ἄριστον ἔργο τοῦ Θεσσαλονίκτου Ὁρους, ἰδιαίτερος κατὰ τὴν ἀληθεῖς μετῆς περιόδου 1941—1944 Ὁ ιστορικὸς τοῦ αἵματος, ἐταν θά πληθῆ νά συμπληρωθῆ καὶ τὴν ἀρθρῶν ἱστορίαν τοῦ Τηλενουθῆ θῆρου ταιου τῆς Ἑλθευθῆς. θά ἀληθῆ καὶ θά φαινωθῆ ἰσαρπῆρας ἐν τῆς δημοσιουθῆσεως φησ ἀλληλογραφία, εἰς τὸ ἀληθῆς ἁσχετῆς ἔργον ται τῆς ἀποικιασεως τῆς προγραμματικῆσεως.

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ Μητροπολίτου Κορυθαῆς καὶ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Πατριαρχικὴ Ἱστορία, (Τὰ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Ἁγίου ἁγῶ τῶν προνομίων—ἔτος, Το ἄριστον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, Ἡ Πολιτειοκρατία—Ἄρως), σ. 1—472, Ἀθήναι, 1961.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένη ἐβδομαδιαία Ἑφημερίς «Ὁ Προσφυγικὸς Κόσμος» εἰς τὰ ἑπ' ἀριθ. 289—1016 (10 Ἀπριλίου 1947 ἕως 6 Ἰουνίου 1960) φέλλῃ ἀετῆς κατεχῆραι μελέτην τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορυθαῆς κ. κ. Ἐβλογίου Κουρίλα ἐπὶ τον τίτλον «Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἠρώλια» καὶ τὰ ἀλλοιωτα προνήμα, συλλετοσσαν μετῆς τῶ ἀγαγνοσσιαν τῆς ἀνω ἱεραρχιας κινον καὶ προκαλλασσαν τὴν ἱκαζίαν πρὸς τὸν Σεβ. κ. ἀποστολῆν κωνιλῶν συγχερητηκῶν γραμμῆτων (ἀνωτ. σ. 91—40).

Νῦν, ἡ ἀνω κας ἰθαῶς τῶ ἀρθρῶν τῶ φῆς τῆς δημοσιουθῆσεως ἱεραρχιας καὶ ἱκαζιαν ταιατῆ μελέτη, διέθη ἐπὶ τον ἀνωτῆς τίτλον εἰς κυκλοφορίαν ἐν ἰδιαίτερω τόμῳ, πλασιουθῆσε ἐπὶ τοῦ Σεβ. κ. Ἐβλογίου Προλόγου (σ. 1—40 κ. ἀριθμῆς) μετὰ συμπληρωσεως καὶ ἀνασχετῆσεως κεφαλαίων τῆς ἁλῆς ἱεραρχιας, ἥτις εἰκακάτερον διαλαραγρατευεται τῶ ἱσονύμῶνον ἔργο οὔτως:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ (σ. 1—20). Ἐλεγγεταί ἡ αἰτία τῆς παρούσεως συγχερη, παρατιθεταὶ καρῆνθεως πρὸ τοῦ ἀκαμῆτου Οἰκ. Πατριαρχου καὶ βραδῆτερον Πατριαρχου Ἀλεξανδρῆας πρὸθ Μολδαίου Μωλεδῆ, ἐλέγγετος τὴν πολιτεיא ἄρισθ ὧς Οἰκ. Πατριαρχου καὶ ἁδεται ἀπῶντερος εἰς τὸν κ. Ἰωαννῶν κ. Α. Ἰωαννῆδην, σχετικὴ πρὸς τὸ ἔργο τῶδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (σ. 20—44) Μετῆ ἀνοσσαν ἀποδωσιν τῆς ἀληθῆς ἐνοσῆας τοῦ ἐνοσῆου τῆς Ἑκκλησίας καὶ τῆς σπονδαλιετησε ἀετῆς, σματρεφεταί κεφαλῆς ἡ ἐν Ἑλλοθι κατὰ τὸν 14' αἵκῆ ἱεραρχιασε ἀντισποσινεκα σύγχερωσε τῶν ἀνω ἱεραρχῶν Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας. ἄρως γων μῶνκ ἀπὸ τῆς ἀνωτῆς ἱεραρχιας τῆς ἱεραρχῆσε πρὸ Ἀνωτῆσε τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλοθῆς τοῦ ἱερού 1923 ἔργου τοῦ Προσπεσταντιου Γ. Μῶν

1. εἰσαγαγόντος, ὡς γνωστόν, παρ' ἡμῖν τὸ ἐν Βαυαρίᾳ (Χώρα προτεσταν-
 (2) ἰσχύον σύστημα σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας (τὴν νομικὴν ἀνά-
 ἴξιν τοῦ ὁλοῦν ἴδε παρὰ Παν. Ἱ. Πατριωτικῆς, Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία
 εἰς τοὺς αἰῶνας, σ. 269 ἐπ., 1929). Μεθ' οὗ ἀνατίθεται λεπτομερῶς ἡ εἰς
 ἄλλοισιν καὶ ἐφαρμογῇ τοῦ ἄνω συστήματος σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκ-
 κλησίας ἀποφασισθεῖσα ὁλοθρία ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπαλλοτριώ-
 τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, διαλύσεως Ἱ. Μονῶν κ. ἄ., καὶ πραγμα-
 τικῶς εἰλικρινῆς καὶ ὠμῆ ἐξιστόρησις πολλῶν ἄλλων ἐπακολουθησασῶν
 βλαβῶν συνεπειῶν, μεταξὺ τῶν ὁλοῦν καὶ ἡ ἀστοχὸς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρό-
 νου καταλειπωθήσασα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστολήν νομικὴ ἀντίληψις περὶ δια-
 σσεως τῶν κληρικῶν διατάξεων τῆς Ὁρθ. Ἀν. Ἐκκλησίας εἰς δογματι-
 κὰ καὶ διοικητικὰ (εἰδικότερα περὶ Παν. Ἱ. Πατριωτικῆς, Νόμοι καὶ
 ἀφῆδες ἐν τῷ δικαίῳ, ἐν Ἐφημερίᾳ Παλαμῆ· σελ. 50 ἐπ., 1949).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (σ. 58—79). Λίαν ἐπιμελῶς ἐρευνᾶται ἡ θέσις τῶν Ἱ.
 τῶν καὶ τῶν ἀγιορειτικῶν μετοχιῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν 10' αἰῶνα.
 ἐπιτύσσεται τὸ περὶ ἀναπαλλοτριώτου τῆς ἐκκλ. περιουσίας Πολιτειακῶν
 πῶν τῆς τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς καὶ τὸ
 τοῦ θέματος Ἑλληνικῶν Πολιτειακῶν Δίκαιον διὰ τὰς Ἱ. Μονὰς τοῦ
 ἴου Ὁρους. Τὸ τρίμα τοῦτο τῆς κρισιολογουμένης μελέτης εἶναι ἀξιῶν
 ἐξαιρετικόν, ἀνατιθέμενον καὶ εἰς τὴν πρόσφατον περιόδον καὶ τοὺς ἀγῶνας
 Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος, μετὰ περισσῆς λεπτο-
 μερίας ἱστοροῦν καὶ ἐκ πάσης χρησίμου Πηγῆς τὰ σπουδαίως ἐπὶ τούτου
 ὄματα καὶ ἐπιτευχθέντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ Γ'.—Ε'. (σ. 112—274). Ἱστοροῦνται μετὰ πολλῆς ἀκριβείας
 τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Αὐτοκρα-
 τῶν διὰ τοῦ πρώτου Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος 1844, ἰδίως τὰ προσηγηθέντα
 ἐπακολουθήσαντα γεγονότα τῆς συνταγματικῆς ταύτης ἀναγνωρίσεως,
 ὡς ἐπλήξε μὲν καιρικῶς, μὲ τὸν τρόπον καθ' οὗ ἀπεφασίσθη καὶ ἐτελέσθη
 τῆς τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας (ἴδε Παν. Ἱ. Πατριωτικῆς, Ἐκκλησία καὶ Πα-
 τρία, σ. 261 ἐπ.), ἀλλ' ἐκτετε κατωχίμασε καὶ τὴν προνομιακὴν ἐν τῇ Πο-
 λίᾳ θέσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, ὁριμύτατα ἐλεγχόμενων
 τοῦ Σεβ. σ. τοῦ ἔργου τοῦ Θεολόγου Φαρμακίδου, κατὰ τὴν ἐξιστόρη-
 τῆς ὁλοῦν διαμάχῃς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀλήστου μνήμης ὑπεροχὸν ἐκείνου
 ἴδε, τὸν Κων. Οἰκονόμον, ὡς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀντιλήψεων τοῦ
 Ἱ. Κοραῆ. Ἐξιστορεῖται, ὡσαύτως, λίαν προσεκτικῶς ἡ ἐπιζήλος θέσις τοῦ
 Ἱ. Πατριάρχου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ (ἰδίως
 σ. 142—165), ἡ πολιτικὴ ἐνέργεια διὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου
 Β, τοῦ ἔργου τοῦ Θεολόγου Φαρμακίδου συνεχῶς ἐλεγχόμενου μετὰ ὁρι-
 στικῶς, ὡς καὶ τὰ ἐπακολουθεῖ καὶ αἱ διαμάχαι περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ
 τοῦτοῦ Τόμου. Το ἐπὶ τοῦ θέματος σημεῖον τοῦτο τῆς κρισιολογουμένης
 μελέτης εἶναι, ὡσαύτως, ἀψυγόν, καὶ σημαντικῶς σπουδαίον.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΣΤ'.—Θ'. (σ. 275—472). Ἱστοροῦνται μετὰ τῆς ἐπιβεβλημέ-
 ῆς πρὸς αὐτὸ ἀκριβείας καὶ σοβαρότητος, τὸ Ἐθνικὸν θέμα τοῦ ὑπερ τῶν
 ἰστορικῶν τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀγῶνος ἀπο τῶν μέσων τοῦ
 19' αἰῶνος μέχρις ἐσχάτων. Διὸ καὶ παραλαμβάνουν ἐξοχοὶ καὶ συγχινετικαὶ

ἔχει, εὐσεβῆς ἀποβλέπειν διὰ τοῦ λαμπροῦ καλῶν τοῦ Σαβ. α. ἐκ προερίτου ἱστορίας τοῦτου (σ. 814—820). Ἐν συνεχείᾳ διαρρηγνύονται ἐπιπέδῳ τὰ κατὰ Πατριαρχικῆς Ἀθήης, ἀρχοντολογίου καὶ ὀφθαλμίων ἄλλων ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, παρατιθεμένων ἐν τέλει καλλωπίσασθαι καὶ ἐκαστοῦ ἐκείνων ἐπὶ τοῦ βίου ἔργου.

Ἐν σελ. 15 σημ. 1 γράφονται καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐσχάτως ἐπιτυχεύσασθαι καὶ μόνου καὶ ἐντιμότητος τοῦ ἐκκλησ. δικαίου θεράποντος κ. Π. Παπαγιωάννου λαμπρὰ μονογραφία (ἀνασκοπήσις περιληπτικὴ λίαν ἐπὶ τῇ βίᾳ γινωσκτῶν Πηγῶν): Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχικὸς Θρόνος τῆς ΚΠόλεως, ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ θέσις, Ἀθήναι, 1948. Δὲν ἤδυνήθη μόνον νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ. Οὕτως κηρύσσεται ἑκάστῳ τοῦ Ἀθτοκεφάλου, ἀλλ' ἐπιδοκῶσιν μοι ἱκανῶν, δεῖ οὐδένα λόγον ποιεῖται περὶ τοῦ προνομιακοῦ τούτου ἀγῶνος».

Ἐθχαριστοθῆναι ἴδω διὰ τὸν διδόμενον ἐπιεικῆ χαρακτηρισμὸν τῆς μονογραφίας ἡμῶν ταύτης ὡς «λαμπρὰς» ἐπιτιμητικῆς νὰ σημειώσωμεν, ἐν τούτοις, δεῖ εἶναι ἀρκούντως περὶ ἀνασκοπήσεως περιληπτικῆς λίαν ἐπὶ τῇ βίᾳ γινωσκτῶν πηγῶν, ἁπλῶς, ἀλλὰ περὶ ἐρμηνείας τῶν ἰσχυροῦσθαι διατάξεων ἐπὶ τῆς τογγρόνου Κατοικίας καὶ πολιτικῆς θέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ τῆς ΚΠόλεως θρόνου, διατάξεων—Πηγῶν, ἀναντιρρήτως γινωσκτῶν καὶ ἀνεπιτυχῶς ἀμφιβητουμένων ὑπὸ ἄλλων, διὸ καὶ ἐπακλουθεῖ ἡ περὶ ἰδρύσεως Πατριαρχικοῦ κράτους ΚΠόλεως ἐθνικὴ διδασκαλία. Ἀυτίθι (σ. 81—48 καὶ 63—64) χωρεῖ, ἑαυτῶς, θέουσα νομικὴ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος τῶν προνομίων καὶ αἱ ἐπιβεβλημένα διδόνται ἐξηγήσεις τῆς Ἐπιστήμης διὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ Ἀθτοκεφάλου καὶ δὴ διὰ τὴν διὰ διοικητικούς λόγους καθιέρωσιν αὐτοῦ σήμερον ἐντὸς τοῦ Ἀνατολικοῦ Ὁρθοδόξου Κλήματος.

Τοιαύτη ἐν δυνατῇ περιλήξει ἡ ἀνωτέρα περισπούδαστος ἱστορικὴ συμβολὴ τοῦ μακροπλοῦ συγγραφέως καὶ φωτεινοῦ Ἱεράρχου. Διακρινομένη διὰ τὸν πλοῦτον τῶν πηγῶν τῆς, ὡς διακρίνεται πᾶσα τοῦ Ἁγίου Κορυθαῶς πνευματικὴ ἔργουσι, τὸ ἀφογον, τὸ εὐκρινὲς καὶ κυρίως διὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, προστίθεται εἰς τὸ πολυπληθὲς συγγραφικὸν ἔργον αὐτοῦ καὶ οὐ κατέχη ἐφεξῆς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἱστορικὸν ὄλικόν θέσιν ζηλότυπον καὶ ἱπαξίαν, συμβάλλουσα ἰσχυρῶς εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς σταθερότητος τοῦ μεγαλοπρεποῦς οικοδομήματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἣτις γέμει περιγραφῶν εἰς τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας θυσιαῶν ἀφθάστων, ἀγῶνων ἀνευ προηγουμένου, μεστῶν ἐθνικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ μεγαλείου, πρὸς δόξαν τῆς, πρὸς δόξαν τῶν συγγραφέων τῆς καὶ πρὸς ὑπερηφάνειαν τοῦ εὐγενεστέρου τῶν ἐπὶ τῆς Ἑθνῶν, τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους!

ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Μητροπολίτου πρ. Νευροκοπίου, Σχέσις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, σ. 1—17, (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχαίου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου», ἔτος ΣΤ', τετχὸς Βον, 1951), Ἀθήναι, 1951.)

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, Ἡ ἀνάγκη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑποχρέωσις ἡ δικαιοσύνη; σελ. 1—24, (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχαίου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου», ἔτος Ζ', τετχὸς Ιον, 1952), Ἀθήναι, 1952.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΓΡΕΣΗ, Μητροπολίτου πρ. Λάμνου, Τὰ κατὰ τὴν ἐπιλο-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Εύλογίου Κουρίλα, Μητροπολίτου Κουρούα και κληρικούς του Πατρισταίου. «Πατριαρχική Ιστορία».

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον—Ἄγων ὑπὲρ τῶν Προνομιῶν—Θεοίς—Τὸ ὑποκεφάλον τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας—Ἡ Πολιτειοκρατία—Ἄρσις.

Τόμος Α' (σελίς 1—432) Ἀθήναι 1951.

Μετὰ μεγάλην μὲν εὐχαριστήτως καὶ ἀγορευτικῆς ὑπερηφανείας (ἀ. μὲς ἐπιγραπῆ ἢ, φράσις) ἐδόθημεν γνῶσι τοῦ ἀνωτέρου συγγραφέως ἔργου τοῦ Σεβ. Κουρούα καὶ Εὐλογίου Κουρίλα—Αυριώτου, ὅστις εἶπε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην καὶ πέμψη, ἀπὸ ἐν τοιοῦτον εἰς ἑλπίς τὰς ἱερὰς Μονὰς τοῦ ἁγίου Ἰσίδωρου. Τὸ βιβλίον τοῦτο διεξήλθερον μετὰ προσοχῆς καὶ παρ' ἑλπίς τὴν μηδαιμύτητα ἡμῶν περὶ κρίσεως τοιοῦτων συγγραφικῶν ἔργων, τολμήμα, εἰπεῖν ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν σύγχρονον ζωτικὴν ἱστορίαν τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγορευτικοῦ τοιοῦτου. Ὁ Σεβ. συγγραφεὺς, μὲ τὴν διακρίνουσαν ἀπὸ τὸν τόλμην καὶ τὴν χριστομίμητον ἀλήθειαν, ἐθέτει τὰ πράγματα ὡς ἀκριβῶς ἔχουσιν, ἐπὶ τῆς θέσει ἱστορικῶν καὶ ἀδιαφεύξιων πηγῶν, εἰς τὴν ἀκριβῆς ἐκ πολλοῖς ἦσαν ἀγνωστα καὶ πάντε ἀνεκμήματα. Δικαίως ὁ Ἄθως εὐνοεῖται νὰ καυχῆται ὅτι ἐκ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ κόλποι, ἀνεβλίσθησαν τέκνον, ὅτις ὁ Σεβ. συγγραφεὺς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν γένει καὶ αἱ Μοῦσαι, νὰ σεμνύνονται ὅτι εἰς τὸν ἀκαλόγητον αὐτῶν

εὐρίσκειται τοιοῦτος καλλιεργητῆς καὶ συμπρασταῆς.

Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ κτυπηθῆ, τὸ μέγα εἶδος τοῦ παρελθόντος, ἐνεκα τοῦ ἐποίου ἀπεγυμνωθῆ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τοῦ κύριου τῆς οἰκουμενικότητος καὶ περιωρισθῆ εἰς τὰ μοναχικὰ τεῖχη τοῦ Φαναρίου, παρταίνων ὡς ἀετὸς ἐνευ πτερῶν καὶ λίων ἀνευ ἐνόχων, ἐν ταῦτῳ δὲ νὰ κτυπηθῆ καὶ ἡ ἀγορευτικὴ τοῦ γένους ἡμῶν πρὸς τὴν μεγάλην μας μητέρα, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλευσύσης καὶ ἐπεσθεν, ὡς ἡθρολογία πλέον, διετήρησε τὴν θρησκείαν καὶ ἐθνικότητα ἡμῶν ἐπὶ 5 καὶ πλέον αἰῶνας, καθ' οὗ διετελοῦμεν ὑπὸ ξενικῶν ζυγῶν. Ἐπρεπε δὲ νὰ κτυπηθῆ καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ γένους πρὸς τοὺς ἀκομήτους προφύτους τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὑποστάσεως, τὰς ἱερὰς θεολογίας Μονὰς, αἱ ὅσαι ὑπέστησαν ἀμύηλα κτυπήματα καὶ ἤδη ἐξαιολοῦθον νὰ χαρακτηρίζονται ὡς ὁ μόνος ἀναχρονιστικὸς θεσμὸς ἐν τῇ σημερινῇ προῖθῃ!... Ἄνοσις πλάτη!!!... Οὐδαίς ἑτερος, νομιζόμεν, ἦτο εἰς θέσει ν' ἀπολογηθῆ κτυπηθῶν τ' ἀνωτέρω εἶδος τοῦ παρελθόντος, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ παρόντος, πλὴν τοῦ Σεβ. ο. ὅστις καὶ ἀπὸ τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν προέρχεται καὶ ἀπὸ τὸ μόνον στικτὸν δένδρον τοῦ ἀγιωτάτου Ὁρῶς ἀνεβλίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ὡς θερπίων τῶν Μωσῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Βασιλείου ἡμῶν διέτριψε καὶ διατρίβη. Ἦμεῖς οἱ ἀγορευτικὴ ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄφιν καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Σεβ. ο. ἀναφερόμενα ἐν τῷ προσηθένει συγγράματι: αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὰ ἐν σελίξιν ἡμῶν περὶ τοῦ Πατριάρχου Φιλαρέου, ὅστις ἐν ἔτει 1867 ἐκήρυξε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι... ἐγὼ οὐκ ἔχω ἀδελφὸν ἐπιθῆναι

καυμῶντος μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ μυαλοῦ βίπτεται μέσῃ εἰς σκοτεινότητα τὴν φυλάκην.

(Ἀκολουθεῖ)

τινί τι τῶν τῆς Ἐκκλησίας κινήσεων. Φύλαξ γὰρ εἶμι τούτων. Διὰ τούτου οὐ ποιήσω τούτοις ποτέ εἶπον, δὲ καὶ τῆς Συνόδου Ἀρχιερείς ὡς καὶ ἐνὸς στόματος τὰ αὐτὰ, μὴ θεβόσθαι τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα τινί τῶν βλαστῶν, μήτε γι καὶ βασιλεῖ ..., ἢ ἔχωμεν ὡς σταθερὴν θέσιν καὶ ὁμοτητίαν τὸ σπουδαῖον τούτου σύγγραμμά τοῦ περιπορευομένου Σαβ. ο. διὰ νὰ ἀποκρούσμεν, θεῖα συνάρσει, τὰ κατὰ τὸ ἔργον ἡμῶν ἰόπου ἐλάχιστοις ἐκτο-

ξουμένοι. Συγχάρωμεν ἑγκαρδῶς τούτοις καὶ εὐχόμεθα ταπεινῶς. Ἴνα ὁ Παράκλητος Θεὸς τῷ χαρίῳ ὑμῶν καὶ μετριομέρου σιν, διὰ τὴν ἐξαγάγῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἐπιμορφότητος καὶ ἀλλὰ τοιοῦτα σπουδαῖα συγγράμματα, πρὸς στήριγμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διδασχὴν τοῦ ἑθνοῦς ἡμῶν.
Ἐν τῇ κατ' ἅγιον Ὁρος Ἰερῆ Μονῇ
Τοῦ ὁσίου Γρηγορίου
τῆ 25ῃ Μαΐου 1952
Ὁ καθηγούμενος Αὐτῆς
Ἀρχιμανδρίτης Βησσαρίων

ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΚΥΡΙΕ

Ζωγραφισμένον σὲ βλέπω στή φύσιν,
νὰ καίτοι κτὲς ἐπάνω στή κτίσιν,
Σὲ βλέπω μὲ τὸν νοῦ!

Θεὸ τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ.
Βλέπω τίς ὁμορφίης σου
τίς δόξας τίς θεϊκῆς σου
Αἱ χάρες σου ἱερταίς
ὠραταῖς τρυφεραῖς.

•••

Ἀληθῶς σὲ βλέπω Κύριε
νὰ εἶπω τὸ πῶς;
Τὴν λαμπρότητά σου, βλέπω στή φῶς!
τὴν εὐωδίά σου, τὴ χάρι σου καὶ ἔλα,
Ἐπάνω στὰ κρίνα, στὰ βόττα τὰ μυροβόλα
εἶσαι ζωγραφισμένος ἐπάνω στή κτίσιν
Τὰ σύμβολά σου τὰ βλέπω στή φύσιν.
Στὸ χιόνι τὴν ἀσπράδα σου
στὴν αὔρα τὴν δροσιά σου
Στὰ κρίνα καὶ στὰ λούλουδα
βλέπω τὴν ὁμορφιά σου!

Ἡλιος, ἀστέρια, θελόντων τὴ λάμψη τῆ δικτῆ σου,
σελήνη καὶ οἱ οὐρανοὶ δόξα τῆ θεϊκῆ σου.
Στ' ἀηθέρια ἀκούω τίς ἀγγελικῆς φωνῆς
ποῦ φάλλουν στίς οὐράνιες σκηνῆς.

•••

Στὴν ἀστραπή, γράφεις τὸ ταχύ σου
εἰς τὴν βροντὴν ἀκούω τὴν φωνήν σου

δ' εἰς τὸ ἐλάχιστον διὰ δραστηριοῦσιν καὶ τριτετησίης σημασίας προσωπικότητας. Οὕτω εὐλόγως ἐξετάθη περισσότερον προκειμένου περὶ συγγραφέων ὅσοι οἱ Ἰωάννης Μανρόπου, Εἰσαπίθιος Θεσπλιονίκης, Γεωργιὸς Κ' Κπόλεως, Γρηγόριος Παλιμῆς, Βησσαρίων, Γεώργιος Σχολάριος, καί-στα δὲ πάντων ὁ Φώτιος (σ. 27 - 57), ἡ κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν μεγαλότερη καὶ σπουδαιότερα προσωπικότης τῆς ἐποχῆς.

Ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἀξίως πύχναμι ὁ ἐπίλογος τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ ὁ ε. ὅπως ἀντικειμενικῶς ἐξετάζων κατὰ τὰς κυρίας γραμμὰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βυζαντίου, καταδεικνύει τὴν γενικῶς σήμερον ἀναγνωριζομένην ἀξίαν τῆς ἔντατι τῶν καὶ σήμερον εἰς ὑπαρχόντων, ὡρίων πάντως, ἐπικριτῶν, ἐν οἷς παρ' ἡμῖν προσείχεν ὁ Ἀλέξανδρος Διομήδης, σίτινος ἐπιτυχῶς ἀνασκευάζει τὰς κυριώτερας τῶν κατὰ τοῦ Βυζαντίου μορφῶν. Ὡς ὀρθῶς πακτικῶς δ κ. Μπαλῖνος, ἐσφαλμένως δ κ. Διομήδης ἐπιγράφει τὸ Βυζάντιον διὰ τὸ στεγνῶνοντα ταχὺ τὴν σκέψιν καὶ ξηραίνοντα τὴν καρδίαν ἐκαλογηρισμῶν του, κατακρίνει δὲ τὴν ἐκκλήσιαν τοῦ Βυζαντίου διὰ τὴν δῆθεν ἀντιπάθειάν τῆς κατὰ κρίσης ἀπὸ τῆς κλασικῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος τνοῆς. Διὸ πλείστοι μὲν τῶν ἀρχαίων τοῦ Βυζαντίου ἐξετίμων τὴν θύφαθεν ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ἰδρύσαντες καὶ σχολαίς καὶ βιβλιοθήκῃς, καὶ συλλέξαντες καὶ διασώσαντες ἀρχαία ἑλληνικὰ χειρόγραφα, κατ' ὅλου δὲ τὸ Βυζάντιον ἐπέτελεσε μέγα πνευματικὸν ἔργον, ἐκχριστιανίσαν δὲ καὶ ἐκποιτίσαν βαρβάρους λαούς, προσήνεγκεν ἀνεκτίμητον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίαν. Ἄν δ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ἔμφανισῆ καὶ τρωτά, ταῦτα ἐξεταστικῶς καὶ ἐκριμητῶς κατὰ τὰ ἰνδιαφέροντα τῆς ἐποχῆς.

Ὁ κ. Μπαλῖνος διὰ τοῦ ἔργου του τοῦτου ἐπλήρωσε σημαντικὸν κῆν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς γραμματείας, πολλὰ δὲ δι' αὐτὸ τῷ ἀφείλονται χάριτες. Εἶνε ὁ κατ' ἔσχῆν ἐνδεδειγμένος νῦν συνεχιστὴς τῆς ἱστοριοφιλολογικῆς του ἐνισχολήσεως καὶ πῦριν τῆς ἀμύσεως μέχρις ἡμῶν διὰ τὴν ἀποκτησῆν ἢ ἑλληνικὴ ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία ἄρτίαν τὴν ἱστορίαν τῆς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΙΧΑΝΑ

Εὐλόγιου Κουφίλα, Μητροπολίτου πρ. Κορυθῆς καὶ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Πατριαρχικὴ Ἱστορία. Το Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἀγῶν ὑπὲρ τῶν προνομίων ἡσῆς. Τὸ ἀντιθέμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πολιτειοκρατία ἡσῆς. Τόμος Α'. Ἀθήναι 1901, σελ. 432 + 40.

Ὁ ἄρει κυκλιοφῆρις, περισπούδιστος πρῶτος τόμος τῆς «Πατριαρχικῆς Ἱστορίας» τοῦ καὶ εἰς ἄλλων συγγραμμάτων γνωστοῦ Σεβασμιωτάτου συγγραφέως, προσέβηεν ἐκ μικρῆς ἀφθρογραφικῆς αἰτιῶν ἐν τῇ ἐβδομημιθίᾳ ἑσῆς μερίδι «Προσφυγικῶς Κόσμος» (ἀπὸ 10.8.1947 - 4.6.1954), ἀριθ. φύλ. κτθ-1016), ἀποτελεῖ βιβλίον ἐπὶ τῇ κρίσει ἀνεκδοτῶν, ἐν πολλοῖς, κειμένων καὶ διαφόρων ἄλλων πηγῶν καὶ ἰδίῶν πληροφοριῶν ἔργων ἐν τῶν βιβλιότερον λόγων καὶ ἀπωτέρων αἰτιῶν τῆς ἐκ' ἐσχάτων πτώσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τοῦ ἀνεμῆκτου ἔργου αἰτιῶν. Πρὸς τοῦτο ὁ Σεβ. π. ἀντιτρέχει εἰς τὸ παρῆθεν, δεῖ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἦσαι ἀληθῆ οἰκουμενικότητα καὶ τεραστίαν εὐσεβητικὴν ἐπιδοκίαν ἐκ' ὅλων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν αἰτιῶν καὶ ὅτι ἐποῖ, φυλακὴ καὶ γλώσσῃ ἐπεζήτησον τὴν προστασίαν αἰτιῶν καὶ μετ' εὐλαφείας προσέβλεπον πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Πνευματικὴν ὡς πρὸς πᾶσι ἀσῆρα. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν ἀναμνηστικῶς καὶ προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἐργῶν, ἢ ἐκ τῶν ὁπίμων ἀπορρέουσα ἔσῆς

ἤσκητο ἐπ' αὐτοῦ πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Ἐν-
τεύθεν καὶ ἐπὶ αἰῶνις διετήρησε τὰς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν
καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ ἐπιδικασθεῖσας αὐτῷ προνομίας, αἰτι-
νες ὡς καὶ ἡ καθόλου ἰψίστη περιωπὴ καὶ θέσις αὐτοῦ κατοχυρώθησαν ἐν
τέλει καὶ ὑπὸ τῶν διεθνῶν τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου συνθηκῶν.
Ἐξ ὅτου ὁμοίως προσεβλήθη τὸ κύρος τῶν προνομίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου, ἤρξατο τοῦτο ἀκολουθοῦν τὴν κατιούσαν.

Ὡς τὸ πρῶτον κατὰ τῶν πατριαρχικῶν προνομίων πλήγμα θεωρεῖ ὁ
Σεβ. σ. τὴν ἀνικηφύξιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ
τὸ ὁποῖον διὰ μικρῶν ἀσχολεῖται εἰς τὰ πέντε πρῶτα κεφάλαια ὑπὸ τὰς
ἐπιγραφάς: τὸ αὐτοκέφαλον καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν Ἑλλάδι
πριγμάτων (σ. 21 - 56), μοναστηριακὰ καὶ ἀγιορειτικὰ (σ. 56 - 111), τὸ ἀνό-
σιον προξικίωμα τοῦ αὐτοκεφάλου - ὁ Φαρμακίδης (σ. 111 - 133), τὸ Οἰ-
κουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸ αὐτοκέφαλον (σ. 133 - 213), τὰ ἐπακίλουθα
τοῦ Συνοδικοῦ τόμου (σ. 213 - 274). Ὁ σ. ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Θεόκλητος
Φαρμακίδης καὶ οἱ λοιποὶ κείσμονες αὐτοκεφαλισταί, περιφρονήσαντες τὰς
συνεταίς ὑποδείξεις τοῦ ἐξ οἰκονόμου Κ. Οἰκονόμου, ἔδωκαν τὸ σύνθημα
πρὸς διύλισιν τῆς οἰκουμενικότητος τοῦ Πατριαρχείου, ἀφαιρῖσαντες αὐτοί,
Ἕλληνας ὄντες, τὸν πρῶτον καὶ στεφάνιον κίονα» (σ. 10). Ἐν συνεχείᾳ ὁ
Σεβ. σ. θεωρεῖ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς «Ἑλληνικῆς» Ἐκκλησίας ὡς τὴν θίζαν
καὶ αἰτίαν τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἀγῶνος πρὸς κατάργησιν τῶν πατριαρχι-
κῶν προνομίων, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ τοῦ αὐτοκε-
φάλου τῶν λοιπῶν Βυλγαρικῶν Ὀρθοδοξῶν Ἐκκλησιῶν. Ἰδίως τὸ πρῶτον
τούτων πριγμάτων εἰς τὸ σ' κεφάλαιον, ἐπιγραφόμενον «ὁ συνταρακτι-
κὸς περὶ τῶν προνομίων ἀγῶν» (σ. 273 - 361), ὡς συμπλήρωμα τοῦ ὁποῖου
ἀκολουθεῖ τὸ ζ' κεφάλαιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «οἱ πρωταγωνισταὶ καὶ οἱ
ἀνταγωνισταὶ τοῦ πατριαρχικοῦ μεγάλου» (σ. 362 - 414). Τέλος ἐν χωρῶ-
ν τήμῃ προστίθεται: «ἡ πατριαρχικὴ αὐλὴ, τὸ ἀρχοντολόγιον καὶ οἱ ὀφρι-
κιῶται», ὡς καὶ διάφοροι συμπληρώσεις καὶ ἐπανορθώσεις καὶ προσθήκαι
(σ. 415 - 432).

Τοιοῦτον τὸ περιχόμενον τοῦ μετὰ χειρὸς ἔργου τοῦ Σεβασμιωτάτου,
ἐν τῷ ὁποίῳ μετ' ἐπιγώνιον ἐνδιαφέροντος ἡ ὀρθόδοξος Ἑλλην ἀναγνώστῃς
παρακολουθεῖ τὸν πλήρη ἀγῶνα βίον τοῦ ἐπὶ ἓνα περίον αἰῶνα ἀπὸ τοῦ
τέλους τῆς μεγάλῃς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερωτικῆς ἀποκρίσεως καὶ αἰκισίας (Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὰς δραματικὰς περιπέτειας καὶ προσπιδείας
αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀπομικρυνσεως ἐν ἔτει 1923 τοῦ Πατριαρχ-
ου Μελετίου Μεταξάκη. Ἡ ἱστορικὴ ἀφήγησις εἶναι πλήρης συνταρακτικῶν
γεγονότων καὶ δραματικῶν ἐπεισοδίων καὶ ὑψηλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἔθνι-
κῶν παραδειγμάτων, ἀλλὰ συνίμα καὶ σημείων τινῶν καταπτώσεως. Κρίνον-
τες γενικῶς τὸν πρῶτον τόμον τῆς Πατριαρχικῆς Ἱστορίας ταύτης παρατη-
ροῦμεν, ὅτι, παρὰ τὰς ἐν τοῖς κατ' ἑκαστον διαφωνίας καὶ ἐπιφυλάξεις, ὡς
ἤθελε τις διατυπῶσαι, ὁ Σεβ. συγγραφεὺς προσεκοίμησε πλούσιον ὕλικόν εἰς
τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν καὶ διεψώτισε πολλὰ σκοτεινὰ πεδία τῆς προσφύ-
του ἱστορίας τοῦ σελτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Κεντροῦ. Διὰ τοῦτο πολλὰ ὀφεί-
λονται αὐτῷ χάρτες, μετ' ὧν συνεκρίβηται ἐντεύθεν καὶ ἡ εὐχή, ὅπως ὁλο-
κληρώσῃ τὸ ἀνιληθέν ἔργον διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ δευτέρου τόμου αὐ-
τοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ περιληφθῇ καὶ ὁ ἐκπύλιος πολυχρόνιος ἱστορικὸς καὶ
φιλολογικὸς ἀμπεὺς τοῦ φιλοπόνου καὶ ἐνθυμητοῦ ἱστοριοδίδου.

I. N. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

"Νέα Έστια", τέρ. ΑΖΤ, 1944 σ. 941-942.

Ψωάνθησις Πρώτη.

Ψηφίσαμε « Διευδυνά » τέρ. « Νέας Έστιας ».

Έτις το κεύθος και Σεπτεμβρίου δύο καθήκοντα ξεφερόχτουσιν αναμειβόμενοι, ως δηθεν ανευαργαί εις το βιβλίον μου « Τό Κράτος τής Αληθείας ». Έν αρμοίσι, διγυρότεροι με όνομα μου « αρτην μηροπολιτην » αρρωδαίνουσες τα κύν γιοεργητων Αλβανών, δεινες ξεστυχον εην παρόνομον ύπό τής άρβανικης κυβερνησεως καίειν μου, ανειμακαθεθεαντες με δ' ερωποτεον ζοιουόσαν και εοίκο τυρις ερω να ύποσώρω καπονικην παραιτησιν. Δέν μίσι γαίνεσαι έν Αθηναις, ούτε ανέρπασαν καν αρτην καυ βιβλίου μου, δωσα έν ε. θ. ρη. εις γραφω δια μεγαλύν μαρίσσα σποικειων: « Δια εοίκο και έν κη Πλωεσιθεγημω είγαι και ύπογραφομαι ως μηροπολιτης Κορυσεθας ». Έτις μαίτην ημνιοθεθαι η εε άρβανικη κυβερνησις και η τεκαυθα ιεραγιμη αρεσθεια να γε ξεφανασμασθει εις παραιτησιν και μαρίσσα ωρο καυ διορισμα μου ως καθήκοντα, προσκινουσαι μοι θεσεσ ανικερασ και αρουεοσορους: 1) Έην άρτιεωθεωσιμην κύν Δωδεκανησιων και γερω μαρευρος καύσ κ.κ. Έβγμανουηζ Πρωτογοζητην, εμημαεόρτην κύν μ.ν. άρτειων καυ υρατας και εόν ιαερων Χρυσοτητην, δεινες μωριμουε καυ Δωδεκανησιουσ καυ γε ξεστυεθθησαν εις Καζαγόσιου ετουμεσ ζοι μεγατης καυ Πέρου και Καρυσθου μηροπολιτην, εόν γαμ. Γερμανών, καυ Σεπτεμβρίου καυ 1939, και εις δευτεραν ζοιουεγιν ηρηθησιν, καυ καυ γε διεβεβαίαν, δει η ξεφορη μου θα ξενευρινεσο ύπό καυ Ουαυμ. Πατριόρτου και ξεωμεσα εοσε να ξεηγερωμα εόν καεριαρτιουόν ξεφαρτου και καυ άρτιεωθεωσαν κ. Χρυσανθων. 2) Τοίτου ναυαρηεωσεσ, η ιεραζ αρεσθεια μοι αραινει θρόνον καεριαρτου εύν έν εη ιεραγιμη ξεοιυρασεια βρθοδοξω με εδραν εην Ρόδου και Βενεκιαν (δυνά ξεφαμηνον). Θα ξεσεγαγθανα άρα καυ αρουογια και καεριαρτ. ξεφαρτατου τής Βενεκιαν, και άρα καυ μεηματα άσπε ξευεμεθεσ ο άρροσε ξευει εδρεων μηροπολιτης Φιζα δερζεεισ και νύν καυ ιεραγηενα ύπό καυ ιεραζ υρατας, και άγως άσπερρηγα και εην δευτεραν αραιειν αρουογιεσεσ το μαρευρια τής ωεινης, και ύποεγερα καυ κύνδενα σπεροιγεσεσ

της Ήβραδος - , δόσει είναι δι' εσθήσαν το παρόνθεν ότι έχει άεες. Δουδου τον
 10' αϊνωα « κατήχθε και εν εχιδη α κριτα το άβανικα ποταμόν εν Αϊαίρω ». .
 "Αν έγραψα εν γίγρον τα έβρασει εν ε. 298 αναδαιουσην μαρτυριαν, δει οι Αζβα-
 να ειπον δυο και 1Α' αϊνωος κααααβει εν Αϊαίρων.

2) Έν ε. 145 θεωρει εασ εν Αζβανια χριστιανωαίς ως « μιυραν μενονυησιαν »
 και εν άωανει .εις ε. 116 άωαδειυυυυ αϊεαίς μιυρον υωατεωαγενας καε' θριθρον
 Μωααημονων· δόσει αι 200.000 ειν άδύφωων , ούς ωραεκαυριφωε, δέν άνημαειν
 ει αϊεας.

3) Το δεινότερον δε είναι , ότι ο υ Αγαυωαίς εις τον άωαφρωγον αϊεα έηημο-
 υησε ειζείως α έηημου ποταμόν και δή εασ έηημοαίνας , ύπερ έν άωρημυ-
 όμωα έωαωεσε (Έίναι γιαν γιαηρόν και άβωδρήηηου γόγισα. δόσει εόωον άωα-
 γιαωωρεσ γράφωα καρ' ηγιν η ήωωωα. Η άωαδωδωφο έμωηηωα εν Αζβανια,
 ωερ. ής άωρημυωωεα, ωαααειάφωα κα γηδωμινή μενονυηγια και έζ-
 ηηεσ δέν ειρ έωωεα εν εη γώρα καυη και άζηνω καίς άζηου, ούς καε' οϊ-
 δεινα ερωα έωωερεει ήμιν ο υ Κωυηασ κα γέμωεν Αζβανωα, άφ' ο υ Α-
 γαυωαίς έηημωηησε καίς έηημοαίνας, όκεινεσ καε' τωει ωερ. εα 100 γωρια εη-
 έωαηιασ Αωρημωωερα και 4 εησ Κορυθαίς. Αϊεα άνε γράφει και ο Κωγα-
 ηη εν εη Μεγ. Έηη έβμυυωωαδειά, δωα γράφη : « οι υάτωοι εησ εν Αζωρια
 έβωρδαίασ (κα γωαόγενα με ένδωαγέρωοι δόσει είναι η ίδωαερα μου ωαερησ),
 ένεωωωόγη ωερ Β και έβωρδαίωαί (σημερον άωωόηησ) ωαωωοί εησ άωωωρη-
 εδωσ Η έβωρδαία εησ Αζωριασ άωωωερεει σημερον εην ωαεριωην εησ ωρσ Α.
 εησ Κορυθαίς Μωηηηωησ... » (εόμ. 1Α', ε. 291) Και άγωσ έμω ο έμωαοίμεωοσ
 νυν κα ωαωωωρεωσ ειδέωεε έπραγα εααίτα ωράμωα, άηηά γωιηηεισ μεν έν έπρα-
 γον εις το Μωαεδονιουον ηγερωαορον εα 1909, δει η Κορυθαί, άνηηει εις εην
 Μωαεδονιων και έαεωαγαμην γάρωερα τον άερωάωωα, δωεισ γράφει, δει ο Φι-
 ηωωωωσ κααωωηηωασ εην έν γόμω ωαεριωην ύπόγωαει « έζωεθερον Μωαεδονιων-
 και έωιτωαωασ δε εησ Κορυθαίς μεωωωα έηηηωα κα ωραεαδη εις εην γήμωη
 γου « ύωαρημον και έρωρηου άνω Μωαεδονιασ » εη έη. « Τό Κράτωσ τήσ
 Αηηωαειασ » σ. 116, σηκμείωις, Αθηναι 1944)

ἐν ἀποσημονύμῳ τεταχθῆ δημοσιευθεῖσα) καὶ ἔπεισε νὰ γράβῃ τὸν μάγαμον
 γάριον τοῦ κ. Ν. Ἀνδριώτου. Ἔως τὰ ματῆρα εἰς Κλυτῆης καὶ τὰ Πε-
 ρισσερίων, δὴ τὴν ἐμβασιβόμην ἐπὶ ποσσὶς ἡμέρας μέχρις οὗ ἐδημηθῶσιν
 ἡμᾶς εἰς τὴν ἰσορῆσαν καὶ θανάτου, ἔγραδον παρὰ τοῦ συνομήρου Ἰμβρι-
 ου κ. Κλαυθίου, δεῖ δὲ κ. Ἀνδριώτου εἶναι Ἰμβριος, ἀλλὰ παρ' ἑξῆς εἰν
 ἐπιποθεῖαν, ἢν ἐπέμψῃ πρὸς τοὺς Ἰμβριους, διότι ὁ πνευματικὸς μου πατήρ
 ἐν Ἀθῶν ἦν Ἰμβριος, ὁ δειμνησὸς Γαβριήλ Κλαυθίου ἐν Κλάτρου, δὲν
 ἤμερον καὶ εἰν ἀρχαίαν, ἢν παρ' αἰετοῦ ἦσαν τὰ ἰσορῆσαν ἰσορῆσαν. Ἐπειδὴ
 ἔδειξεν οἱ Ἀθηναῖοι διαστῆσαι περὶ ματῆραίων ἀνδρῶν - καὶ εἴτος ἔξ
 Ἰμβρου διήγαγε - καὶ τὰ οἱ νεώτεροι Ἰμβριοι ἐν ποσσὶς δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς
 τὰς παλαιὰς διακρινόμενα γὰρ τὰ ἐν ἑξῆς νησιωτῶν ἐπὶ γιγασμοῦ κα-
 ραδευματικῆ. Ταῦτον γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων φαίνεται πρὸς ἐπιγραφὴν εἰς ἰσο-
 ρῆσαν εἰς ἀρχαίαν νησον, ἢν καὶ τὰς νεώτερος πρῶτος παρήγαγε τὸν
 Κλαυθίου, τὸν Βορδογομαίου, τὸν Γαβριήλ καὶ ἄλλους ποσσὶς ἰσορῆσαν. διό
 καὶ ἔδειξεν ὁμοσημονύμῳ ἀναμαρτόμενος εἴμερον νὰ ἀποδείξω πρὸς τὰ
 κ. Ἀνδριώτου δεῖς δὲν γαίενται ἀμετάστος εἰς ἀρχαίας ἀμαρτίας, ὡς ἀπο-
 δεῖνται ἢ πρὸς ἐπὶ ἀμεταστέωσα, ἵνα μὴ εἰ χειρὸν εἴω, αἰετοῦ. Ἐπὶ δὲν
 οὐκ ἀποδείξω εἰς ἀποδείξω εἰς γὰρ τῆς.

Παρακαλεῖται δεῖς δὲν διέγνων τὰ γρασόμενα περὶ Μοσχοσόφου
 καὶ εἰς Ἀποδημίας αἰετοῦ, δεῖ δὲν εἶναι ὑπερὶ αἰετοῦ, ἀλλὰ εἰς ὑπινόμενον
 Ρουγῶνα μαθητῆσιν. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἴσως ἐν ἀρχαίς ἔχει δίωτον,
 ἀλλὰ τὸ ἐξάμα πρῶτον δὲν εἶναι ἴδιον γὰρ ἀπὸ αἰετοῦ καὶ ἴδιον δεῖς
 ἀνεστῆ εἰς τὸν βιβλιοθηκῆ δὲν θέλει νὰ διακρίνη τὰς ἴδιαι αἰετοῦ
 καὶ ἀποδείξω τὸν περὶ τὸν ἀναμαρτόμενον νὰ ἀναμαρτῆ εἰ γὰρ εἰν ἀπο-
 μενέτην ὑπὸ τὸν ἐν τῷ Γ' εὐμῶ τῶν - ἔξ ἡνιων - , σ. 565-568, ἀλλὰ καὶ
 δύο ἑτέρας ἐν τῷ αἰετοῦ περὶ τὸν ἐβριαιόμενος περὶ δημοσιευμάτων Ρου-
 γανίων (εὐμῶ Δ, σ. 278-9, 279, 281). Ἔτι καὶ αἰετοῦ γὰρ τῆς
 οὐκ ἀποδείξω ἔδειξεν ἵνα νὰ περὶ τὸν ἀπὸ τὸν κομῆσιον αἰετοῦ καὶ

γὰς καταπέμψαι να ἀξιωμαγεν εἰς τὰ θεοτὰ νερά τῆς ἐο εἶδος κοίκο
 κρ βιβλιοφιλίας δὲν εἶναι ἀγέρτες ν' ἀνοδοση εὐ συνη cuique, ὡσερ
 ἔδει δεῖξαι. Ἐπερὰ ὅσα ἔγω να παρατηρησω εἶναι τὰκο, δε και εἰς
 τὰ εἰρημνὰ εἰς ἀ περιουδάσσα εἰν Ρουμάνων ἀγροίτων ἔργα, εἰν οἰ
 ἀν εἶναι και Μακεδονα, ἡ ἔργασια καὶ υ. Ἄνδριώτου ἀυριβῆς δὲν εἶναι
 βιβλιοφιλία, ἀλλο βιβλιογραφία και ἐυ καίτου εἰδίνονται και οἱ ἰδρυκαί του
 περιοδικοί, οἵτινες ἐκπρᾶσσονται εὐ Β' μέρος Βιβλιογραφία, ἐυ εἰς κῶνα τὰ
 περιοδικὰ εἰσεται και ἀφοητικαί ἡ Βιβλιοφιλία.

Δὲν δερ να πιστεῖω, δεῖ ὁ υ. Ἄνδριώτης ἰσχυρεται ἀνογοφορίας εἰσωνῆς
 γὰν να διατηρησῆ ἐν ἔργῳ ἔργα μισοετημια, οἷα καὶ ἀνωτέρω, «ἵνα ἀποδυνάθῃ
 ἡ μῆτις», διατε εἰ ἀλλο καίγειται, ὅσα ἡμεῖς ἀπογραφωμεν και ἐπιμετῆς ἀναγῶ-
 μεν μνόμενοι κήρυκες τῶν ἀνεκδυμῶν διδασκαλιῶν ἀποσ δημηγεφιασιν
 τῶν ἔχοντων ἐπερρῶς ἀποσ τὰ κῶνα, κηρῖς να ἀνασεραδῶμεν να
 ἀναιρεσωμεν τοῖς ἀπαγορητοῖς και τὰ γυῖδα; και ἀγοῖ δὲν ἔωραφε
 τοῦτο ὁ μαθητῆς, διατε δὲν τὸ ἔωραφεν ὁ διδάσκαλος του και διενδυνεί;
 καὶ Περιοδικοί; δι' ὅ ἔγρασα: «ἀπ' ἀπαρῶ ὡς ὁ θεματογράφος τῶν
 ἐθνικῶν ἀπαδόσεων (ὁ υ. Κωγιέας) δὲν ἔβωθεσε να ἔφερέτῃ καὶ ἐν τοῖς
 «Ἑλληνιστοῖς» Γ', 1930, σ. 968 ὑπὸ γίγαν ἀλεοῦ ἀίρεσιώτου διακρυμωσι-
 οδέντα;» («Τὸ κρῖτος της ἀφθεφιας», σ. 151) Νομῆ δε εἶναι γίαν δι-
 δασκικὴ ἡ γέφῃς διακρυμωσιοδέντα ἀποσ τῶ ὡς ἐπὶ ἔφθερατον τὰ πρᾶσόμενα
 καὶ υ. Ἄνδριώτου, δηρ ἔπαρραμῆφια αἶτον ὡς διαφθεφῆν και ἀνεδῆνα
 καὶ Κωσικαίου δὲν μωρῆφ ὅμοσ ἀν οἷκος ἡσπορῆφ ἀποσ τῆν βαρμῶνο-
 φρῆαν και ἀν ἡδύνάτο να ἀνεσεφῆφθη κατὰ τοῖς γοβεροῖς ρουμανιστοῖ
 και δια τοῦτο κα φῆς κωιῶν ἀνοσεῖμε ἐπιμετῆς να ἐυγῆρη κρισεῖς ἐπο
 τῶν ἀναφραμῶν ἔργων ἀποροφόμενος εἰς γενιουσεφιας

Ὅτε δὲ οἷως ἔπει εὐ ἀρῆμα δὲν εἶναι ἀνῆρη να ἀποφθεφῆσθω
 μεν. Περὶ Μοθηρωσῆφως κη πρᾶσων γωρᾶσαι ἀνοῶν κοινωσῆσα ἀρῆφια
 δὲν μωρῆφ, δεῖ ἡ «Νέα Ἄναδῆφια» ἡεο ἰδρυμα ἔφθεφῆσθω κατ' ἀ

ωριμότητι της Πλατωνικής Ξυεινής και Καρνεάδου ή της νεωτέρας
 και Ἠλίου. Δίδει ὅτι ἐπιρρίψε δει δά γὰρ ἐπερρίψτε εὐ βουλομένους
 « academiā ἡοῦα » ὑποεργόμην ἐν μεσσηνίᾳ. Ἀνεωγμένης ἔσε-
 λθεν εἰς εἰρ ἰατρίδα καὶ δεινοὶ βουλομένοι. ὅταν γράγη θεατοστεα,
 ὡς ὁ Κλαυδίου μετέβασιθε ἐν Γράμμοσαν. Ἠγνοεὶ ὁ ἔστην ἰατρ-
 γείας εὐ ἄσπερε μετὰ καὶ κατὰ τῆριον καταθεράσει ὑπὸ τῶν Ἠλβα-
 νῶν. ἔχει νῦν 50 διανομείας, 3 ἐπισημείας... Ἄλλο καὶ τῆριον εὐκα-
 ῶδος ἀνοστήσει γίαν φέρει μετὰ δυο ἄρας εἰς καὶ κορυφᾶς καὶ ὄρους Γράμ-
 μα » γράφει ὁ γὰρ Ν. ἂν ἀσπίνος εἰς καὶ « Ὀδοιπορικῆς σημειώσεως Μα-
 κεδονίας καὶ Ἠπειροῦ - (Ἀθήναι 1887, σ. 223) Νῦν δὲ ἔγραψε εὐ
 ὄνομα καὶ ὄρους, ὡς διαλαμβάνει καὶ ἡ Μετ. Ἑλληνιστὴ Ἑρμηνευτικὴ
 « Γράμμα, τῆριον τῆς ἐπαγγελίας καθεστῆρας καὶ νομοὶ Φερύνης ἀποσε-
 ρῶν ἰδῶν ἰατρική... Προτερον ἐναγεῖτο Γράμμοσα ». Ἢ ἰατρονομία ἀ-
 νέδειξε ἐν Ἰωάννην Νιμοσιᾶν Πινδῶν, ἰατρὸν διδάξαντα ἐν ἰατρ-
 κῆ εἰς εὐ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, οὗτος ἐπιστολὴ εἶναι γινώσκῃ
 ἡ « Προγραμμα περὶ τῶν Γαλλικῶν ἢ ἀφροδιθίων ἰατρῶν συνογιθεῖσα
 ἐν τῆς καὶ Πινδῶν καὶ ἀλφειῖα κατὰ Διονυσίου ἱερογονάτου καὶ ἐφ
 Ἰωαννίνων ». Βιέννη, 1794 Ὁ αὐτὸς ἐπὶ 1785 ἐξέδωκε εἰρ μετὰ φρασίῃ τῆς
 ἀερακωτικῆς ἰατρικῆς καὶ Ἄνε ἀσπίνη. Ἠγνοεὶ καὶ ταῦτα καὶ ἄλλα
 ὡσαῦτα ὁ ἀετοπεροκόνητος αὐτὸς βαρυσκοφός. Ὁ Κλαυδίου ἐπιβει-
 τας τῆρας καὶ ἐν τῆριον δίδει εὐ δάγματι καὶ ἰατρικῶν ἐν ἔργῳ
 εὐκαὶ ἀερακωτικῆς καὶ εἰς αὐτὰ καὶ Πανεπιστημίου.

Ἔτιναι δαιμόνιοι οἱ ἰατρονομία καὶ ἔλληνιστὸν γίσκετες ἡμῶν. Ἠγοῦ δὲ
 ἡνδοῦιμῶν εὐ ἰατρικῆς ὑποεργόμην εὐκαὶ, ἰατρικήν νεον
 εἶδος Ὁ G. Danzkowsky, περὶ οὗ ἔγραψε εὐ εἶναι ὁ αὐτὸς ὅσος ἔγρα-
 γε ἐπὶ 1828 γερμανεὶ βιβλίον: « Οἱ ἔλληνες ὡς γυμνὸν ὑπερβίως
 ὑπὸ εὐκαὶ ἀερακωτικῆς » (« Τὸ ὑπὸ εὐκαὶ ἀερακωτικῆς », σ. 278). εἶναι ὁ
 γέρας ἀερακωτικῆς γράφας ἐν Βιέννη ἐπὶ 1839-1831 ὁρμῶδες ὑπερβίως,

ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἔγραψεν εἰς ἑσθλοὺς διαλέκτους (Homericis
 slavicus dialectis cognata lingua scripsit) καὶ διαγαρεύεται κα-
 τὰ τὴν γὰρ ἀνδριανῶν τὴν φύσιν τοῦ Ὀμήρου ἔχοντα, καίτοι εἰ-
 καὶ κατενόησαν, φερεῖ, ὅτι ὁ μέγιστος ποιητὴς ἦν γνήσιος ἑσθλός! Ὁ
 ἀρχαιολόγος Βαρτάρους ἄλλοι Βέρμους ἐξέδωκε τὸ 1867 τὸ «Ἔθνη
 καὶ Ὀργάνων» καὶ τὸ 1874 εἰν «Veda slovene» τραγῳδία ἀγνοοῦσα δη-
 γοσιμα, παραμαε δὲ εἴρηκα κατακλινομένα Βαρτάρους κατενόησαν. Διὰ
 τοῦτον τὸν ἔργον ἐκδόθησαν ἑσθλοὶ μετὰ ἐν Βερμους καὶ γαλλοὶ ἐν
 Παρθοῖσι ἀποκατενόησαν εἶτος τὸ ποιητὴν τοῦ νότου ὅτι οἱ ἄλλοι εἶναι
 ἀναρτῶν τὴν ἰσχυρῆς γερμανοῦσιν κακοῖσι καὶ οἱ ἑσθλοὶ. Leges,
 Ρυγρὴ καὶ ἄλλοι ἀποδείξου εἰν ἀποκατενόησαν αἰετῶν.

Ταύτα εἶδη ἀποδοθῆναι εἰς ἀποκατενόησαν ἢ γενεὴν ἀποκατενόησαν, ἢ καὶ
 γένησιν γνησίᾳ ἑσθλοῦσιν μετακλινομένοι, κατὰ ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι καὶ ἑ-
 σθλοῦσιν διὰ ἑσθλοῦσιν ἢ ραμανοῦσιν ἀποκατενόησαν, ὥστε να γαίνεσθαι, ὅτι
 οἱ αἰετοὶ ἀπὸ ἡμεῖς ἐδακλινοθῆναι καίτοι ἐκ τῆς γενεῆσιν αἰετῶν. Τῆς
 γαλλοῦσιν καίτοι ἀποδοθῆναι εἰσηγητῆς ἐγένετο, Νέστωρ, ὁ κορυφαῖος τῶν
 ἑσθλοῦσιν γραμμάτων οἷα ἀποκατενόησαν εἰν ἀποκατενόησαν αἰετοὶ ἐκ τῶν
 ἑσθλοῦσιν γραμμάτων ἀποδοθῆναι, ἑσθλοῦσιν, καὶ τοῦ κορυφαῖο Παθλα-
 ρίου καὶ ἑσθλοῦσιν γένησιν: ἑσθλοῦσιν ἑσθλοῦσιν (εἶναι ἢ ἑσθλοῦσιν γενεῆσιν
 τῶν Ρυγρῶν, ἀποδοθῆναι ἢ ἐκ τῆς ἑσθλοῦσιν ἀποκατενόησαν γένησιν Νέστωρ καὶ
 ἑσθλοῦσιν ἀποδοθῆναι καὶ ἀποδοθῆναι -- ἑσθλοῦσιν (ἢ ἀπο-
 κατενόησαν καὶ Τιβάρους ἀποδοθῆναι ἑσθλοῦσιν καὶ ἑσθλοῦσιν) ἀποδοθῆναι ὡδε:
 ἑσθλοῦσιν, ἑσθλοῦσιν slovene, ἑσθλοῦσιν. ἑσθλοῦσιν καὶ ἀποδοθῆναι ἑσθλοῦσιν
 ἀποδοθῆναι ὁ Schaffarik ἀποδοθῆναι ὅτι οἱ ἑσθλοῦσιν ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι
 ἑσθλοῦσιν ἀποδοθῆναι! (βλ. ἑσθλοῦσιν, «Μακεδονοῦσιν» τ' 6. 1004).

ἑσθλοῦσιν ἢ ἀποδοθῆναι τῶν ἀποδοθῆναι αἰετῶν εἶναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι
 ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι καὶ ἐκ τῆς ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι
 καὶ ἀποδοθῆναι καὶ ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι ἀποδοθῆναι.

δὲ καὶ ἔγραψεν εἰς Accademia ἡοῦα καὶ Grammatica δ' u. Ανδριώτης) Ἄς
διὰ τὴν φωνὴν καὶ ὁμοειδήματα οἱ νέοι ἐπιβεβημένοι, διὰ τὴν ἰσχυρὰν γόβον
μῆκος διέκασε, δὲ καὶ ἡ γενεὴ ἀποπροσφραγῆς ἐπιδύση, κομῆθαι οἱ μετο
ναι ἡμῶν Ρωμαῖα καὶ ἰσχυριθεῖν, δὲ καὶ εἰς ἀποπροσφρῶν ἀφῆδος εἶναι ἐν ἐκ
φύσει αὐτῶν ἐγγημιῶν γέμων εἶναι ρωμαϊκαὶ γέφυς καὶ γὰρ ἐπιπροσφραγῶν
αὐτῶν ἐκτενδεδυμένον εἶναι εὐαρίστον ἀποπροσφραγῶν θεοτήν, ἡμεῖς δὲ ἐξαφῶν ἐκ
διανοίᾳ ἐπιπροσφραγῶν αὐτῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν γέφυς ὡς ρωμαϊκῶν, ἀποπροσφραγῶν
ὡς ἀνεβῆ ἰσχυρῶν γὰρ εἶναι ἀφῆδος εἶναι ρωμαϊκῶν ἐπιπροσφραγῶν, καὶ ἀποπροσφραγῶν
καὶ ἀποπροσφραγῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν ἀφῆδος ὡς δὲ εἶναι ἐπιπροσφραγῶν
εἶναι Ρωμαίων, ἐνὶ αὐτῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν εἶναι ἰσχυρῶν. καὶ εἰσε δ.
εἰς τὸν ἰσχυρῶν ἐπιπροσφραγῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν Galdi, « Les mots d'origine
propre de la Rome etc. » (Ρωμαϊκῶν, 1939) ὅθεν ἀποπροσφραγῶν.
ὅθεν ἀποπροσφραγῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν ἐπιπροσφραγῶν καὶ ἀποπροσφραγῶν.

+ Ο μνηροσοζιζης Κορυθῶν
ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΛΑΣ.

Ἐρεσχεῖαι Σω. Χαρισσαίου ἱατροῦ Πρωτοῦ μετὰ
4εων ἑταίρων εἰς τὸ "Μυρὸν ἄγας" βγ. Μυρὸν ἔργα
Ἰωάννηοις

1918. Καὶ οἱ πατέρες, ἐνῶ οἱ ἀρῶντες αὐτῶν ἀπο-
στασθέντων ἦσαν ἐφόροι αὐτῶν συμμαχικῶν ἐρασιτελειῶν εἰς Μιτυληνῆν,
ἀπεφασάμενοι αὐτῶν καὶ ἀγῆσαν ἐμμελῶς εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ
τῆ 1924 δωθέσαντες ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Μονῆς (ὅστις καὶ δι-
ηύθητε εἰς Παύρον) γαμ. Κορυθαῖος. Τότε πάντες οἱ πατέρες ἀπέ-
βησαν πρὸς ἐμὲ ἀπὸ τοῦ 1915 μαθητῶν ἔνεα, ἐν Ἀθήναις (καὶ
οἱ τὴν ἀγῆσαν καὶ γυμνασίαν ἕως πρὸς τὸν ἀρχιγραμματεὺς Ἰωαννινοῦ. Ἔως
τὸ μετῴχιον τοῦ Σ. Γωνοπέρας ἐπὶ τὴν δωρεάν ἕως καὶ εἰς τὴν
ἑταιρεία αὐτῶν Φίλων τοῦ Παιδίου), αὐτοὶ δὲ ἐπέστησαν εἰς τὸ πρᾶξιον
ως ἐκαστοῦ, καὶ ἀνεπαύσαντο νὰ ἀποβληθῶσι καὶ οἱ ἀλλοὶ ἄλλοι
ἀδελφοὶ, οἱ ὅποιοι ἐν ταῖς δὲν ἦσαν ἐφόροι (καὶ οὕτω διὰ
νὰ ἀποβληθῶσι ἀπὸ τῆς ἀνεπὶ ἐμοῦ εἰς τὴν ἀρχιγραμματεῖαν). Οὕτως
ἐγένετο ἡ ἀπόβλησις αὐτῶν. Καὶ ἐκείνην εἰς τὴν ἐποχὴν ἐπὶ εἶπον
ἀποβληθῶσι παρὰ τοῦ Πρωτοῦ καὶ Πανεπιστημίου γαμ. Δημ. Παυλο-
ῦ, ἵνα καταβῶ εἰς τὸν δωρεάν τοῦ διευθυντοῦ αὐτῶν χειρογράφων τοῦ
Ἰωαννινοῦ βιβλιοθήκης, (ἡεὶς ἐπειδὴ εἶναι ἐπισημασμένη, δὲν ἤθε-
λε ὁ δεικνόμενος νὰ ἀποβληθῶ εἰς τὸν ἐπιτόμιον - ἦν γὰρ ὑποψηφισ-
τος καὶ εἰς Φραμογεβανέως ἱερῶν).

Ἰατρὸν δὲ ἐμοῦ, ἐπειδὴ δὲν εἶπον εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ἀποβληθῶν
ἀναίτητον διαδοχὴν, ἀνεβλήθη ὁ διαμνησμός (καὶ ἐπισημασμένη εἰς γαμ.
τοῦ δωρεάν τοῦ διευθυντοῦ καὶ Πανεπιστημίου γαμ. Δημ. Παυλοῦ). Ἦν Μάιος
τοῦ 1924, ὅτε εἶπον ἐπισημασμένη καὶ ἐπὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἀποβληθῶν παρὰ
τοῦ Μονῆς. Βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποβληθῶ ἐπισημασμένη ἐπι-
σημασμένη, ὅτε δὲ καὶ εἰς τὴν νομοθετικὴν ἰδεολογίαν καὶ ἀποβληθῶ ἀποβλη-
θῶ. Ἀπὸ δὲ ὅστις ἐπισημασμένη εἰς τὸν δωρεάν καὶ ἀρχιγραμματεῖαν ἀνεβλήθη, π.

βίον άσφογγήν ζυ είν φραγομένων γαν ζυινηθε εό ωόν γεεά είν παραδεγγάν αΐεοί
δία νά φραγή ή δωετέρα ζωιωοση, ην ζυ εή ζιβεζγοφραγία ζωι ουνάωοει (ζη
γειωέα δει αΐηη τε και ωόθαι αι ζνεαΐθα ωροεαφόμεναι ζωιωοζοι μακά εό
ωφείεον εΐναι γεατεβηγέμεναι· διότι ώς πωεά δεινός ωφασοφρδζος ό ζυηρ,
δζαΐ και εός ΐδίας αΐεα ωφασοφραζει ζωιωοζοφς (sic) ό ζυαεαφρεοος!).
Δΐ αΐεα τα φρα οι ωατέρες ζΐηγεροθεαν, όταν ζγόδου εά εήσ δωετέρας
ζωιωοσησ και ζπραγαν ΐδιωατέρωσ, δεΐ εΐσαμφοσ ή αδεδεγγόησ γέ άναμένει
και να μη ωροεΐζυ εΐσ εό ωεριοηόμενον αΐησ. ζΐνεογγην ωαηηγυριώΐσ δωεοσ,
ωογιζυ δζ.μα γόνα ωραγμαα.

Άλλζ ό ωαφς άνθρωποσ «δεγεαθεΐσ ζυ εήσ δέθεωσ ζυινει ωόνεα ζιζαν
νά ωρακίηη εάηην, και μακίρωθε νά ωείηη αΐεαΐσ ζυ εέζει νά μοι ωροεΐ-
νωοι να μεεαζέρω είν βιβηιοθήηην, και εόεο ΐνα ωεθεΐωαν δεΐ ζωογάθιοα
να ζμαεοεαθδΐ δά βΐου Τέφρσ μεεέγερον και εάηην ζωοεγεφυμένην ζΐ β.ωα
εόγυν και αΐη. ζυ δΐο ωιβωειων ώσ φράζει ό ζιβεζγοφρδζος δΐα εοΐ βενβιωωφιο-
ν εοΐ υ. Γαζέα. Τοεε άνεφρβου εό φραγεία. Άλλζ γεεά ΐν ζέεοσ ηνα μΐθεθΐ
να ωαραμειθΐ δεοιαμΐν ζυ είν εατανιωΐν φαδιαρρΐν εοΐ ζωυριδωνοσ ΐαεφΐ,
όεοισ ωροεεαφρφογέωοσ όεΐ μεν εάηεο, όεΐ δΐ ζυεΐωο εό ωόγμα άνεεαεωνε
εό ωόν γόνα ΐνα ωαραζωρηέω αΐεΐ εό φραγεία. Τοΐεο δε και ζΐνεοο ωροεΐ-
γΐθεωοΐσ γαν άνει νά ζωανέφθαι εΐσ Άθΐηωασ να γεαθεΐ εΐσ Καρεάσ ώσ άνειωφ-
οωοοσ, όωα ά ωάνεεσ φωριζαν, εάΐσ δζμΐνάσ γαν και εό ζωορ εήσ Μοηησ και εοΐ
όζου Τόωου ζΐρρα. ζΐζω εΐν ευνειδηοΐν γαν ζυαωεαωμΐμένην δεΐ ζωοΐ 12 εΐαη δ-
ωό εάΐ 1924 ζΐφωηερεηεα εΐόρωμωσ και γεεά ωΐησ αΐεαωαφρυηέωσ εό εήσ
Μεεανοιασ γαν εωμζέρονεα, γθείρωσ εΐν ΐγείαΐν γαν και διαμινδυνείεασ ζωοανει-
ζεμΐεωωσ και εην ΐδΐαη εΐν φηην, δζαΐ και άσφογγοηηήν ΐωέθεην, ώσ πωεεΐν εοΐσ
ωάθωιν ζωοιθεοΐ; εωηζωρηέωσ ζωοΐ δυαθεηρΐω εΐν εοημηείαη. ζΐν εέζει ζωοωροεΐθΐη
και εάηεα δεΐ ζνεΐ εΐσ εάΐ 1924 γεεέβην εΐσ εΐν Μοηην ωφάηοιοσ ζΐζωω μαεαθέεοισ
εΐσ Τρωατέφσ (εΐν Αοΐωΐν) εόσ ζυ εάΐ ωαθηηεωοΐ γαν ζωαφφέφμαεοσ οΐωονογία
γοφΐν γεεαφωεΐ (και αΐηη ζωοισ φάεων ώσ γεηει ό γευδοζόφρδζος) και ζρυθεΐσ

υαδενας, ήδη βιωμένα υαγισωτος γη ζτων διε επιτινα να γορέω Αζ
εο είναι εο υέρδος και ζωι ωγθου ζωιγορείβγαι και εο θνείδος και εαίς
ουαζανείας

« Έπιμ. κωος » 28-2-37

Έζζόγιος Κουριζας Παυριώτης.

. Άνακτορινη κινηθις

. 'Ο Βασιλευς ζέδοτη από γθηγέβρις ες ζυρόαειν τον Μηεροοζι-
την Κορυθεός κ. Έζζόγιον, τον βαζευην Παυωνιας υ. Η. Ζουγωαζάμην
και τον βαζευην Άρειωής και Βοιωείας υ. Ε. Γουην.

. 'Ο θάυτως ζέδοτη τον ταγμαζάρτην Φ. Μάεννεε.

« Κοδηγερινη » 31-5-49

. Συγγραφα και ωραγμαεεται δημοοιευθείθαι
άπό του 1909 - 1968 εώ

. Έζζόγιου ^{Μηεροζ. Κουριζα} ~~Κουριζα~~

. Εγ ερός ουμαήρωιν. - Άναγραφή ευγγραζών - δθ. 1939

* Δεβαομιωεατος Μηεροοοζιτης Κορυθεός υ Έζζ. Κουριζας

. α) Ιστορια της Ηωείραν και Μαυεδονιας Τριτην 8-9 α.γ. β) Έλληνιωγό
και Τριθιανιωγός μαεά εαίς ωρώεαυς αϊένασ Πέγωτην 11-12 γ (μαεά
δευαωενθηγερα). δ) Ιστορια και Μεζάρη Αζεζάνδρου και αίν Διοδοτων
ζόββαεα 12-1 γ.γ. ε) γρονειοχηριαμαι θουήθεις Τριτην 8-9 α.γ.
(μαεά δευαωενθηγερον) ζν εη ωαφιά αϊδαίση » Πανεω.θειγιου Αθη-
νών, ζέτοσ 112^α.

Έωετηρις και Πανεω.θειγιαμά ζεουσ 1948 1949.. Αθηναι 1948,
σ. 60.